

ВАРТОВА БАШТА

Вісник Присутности Христа

СКАЛА ВІКІВ
Іншої підвалини ні
хто неможе заложити
Викуп За Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Надсидиць поранок, ма ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

VOL. II March 1-1 1925 № 3

Року Божого 6053 Марець 1, 1925

ЗМІСТ

Пасха Нового Сотворіння (Домініччя)	35
Тріумфальний візд Ісуса до Єрусалиму	39
Спаситель на хресті	41
Воскресіння Ісуса Христа	43
Пояснення св. Письма	45
Вечір молитви і слова до розважування	46
Соборний Намет або Скинн Завіту	47

„І ти же я неначе на варті і, стоячи, мав би на башті, роздумувати, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Авакум 2:1.

На землі переполох народів у заколоті, як зарене море та фіні (лізурні, недоволодні маси). І охертіють люди під страху та дождання того, що приде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [нерки] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. — Євангелії: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верхніські лекції“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почесний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — 1. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВІКУП (відкуплення) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВІКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимофея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміння-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), даліше цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щобі тепер виявилась через Церкву всяка премудрість Божа — „котра в інших родах (віках) не була объявлена синам людським так, як тепер є вона объявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люди; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Богу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішенє наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи немиланого слова Божого, і тому для легшого перевіреня наводимо звичайно голосу і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16-17; до Ефесян 2:20-22; 1. Мойсей 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, dopasовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатний з тих „живих каміннів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Озкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерті за „всіх“, стався „винупом за всіх“ і, що Він буде „гвазаним світлом, що просвітає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимофея 2:5,6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4. Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалювати, усовирушити до служби в будучині; мають розвинути в собі всяку ласку: бути світками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Озкрите 1:6; 20:6.

Що наша світла лежить в благословеннях, в котрих овладаються і отримують всі люди через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виповняти, отримують з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаія 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійським журналі читач і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банківими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волині 4 золоті пол.; для Чехо-Словачки 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 міляртейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросить.

Сей журнал виходить раз в місяці. Поодинокое число стоить 10 центів, гуртом 5 центів.

ПАМ'ЯТКА ВЕЧЕРІ ГОСПОДНЬОЇ

Подаємо до відома всім Братям, що свято Пам'ятки Вечері Господньої припадає сего року в середу 8. Квітня-Апріля по 6. годині вечером. Надіємось, що ся хвиля буде великим покріпленням для людей Божих. Просимо при тім, щоб всі Збори або члени повідомили нас як найскорше в числі учасників Вечері.

НОВІ КНИЖОЧКИ!

Вже вийшла і є в розпродажі дуже цікава книжочка: ЦАРСТВО, ЯКОГО ВСІ БАЖАЮТЬ. Ціна дуже низьонька, бо 10 цт. За дешеві гроші можна зробити красний дарунок своєму приятелеви або родині або своєму країнові. Така книжочка може отворити очі на правду Слова Божого. Брати можуть слати самі впрост або написати до нас. Також і друга гарна і дуже пожиточна книжочка о ПЕКЛІ є вже готова. Ціна також 10 цт. Ми сподіємось, що Брати скористають з нагоди і ужиють всіх старань, щоб ся книжочка розійшлась по всіх закутинах нашого старого краю. Такої книжочки ми ще не мали. Се перший переклад з англійської мови. На других мовах ще нема! Також повідомляємо, що вже готова і книжка: МІЛІОНИ З ЛЮДЕЙ ТЕПЕР ЖИЮЧИХ НІКОЛИ НЕ ПОМРУТЬ! Ціна всего 25 цт.

ДО ВІДОМА КАНАДИЙСЬКИМ БРАТЯМ

Проситься Братів з Канади удаватися від тепер у всіх справах впрст на адрес канадійського відділу:

Watch Tower Bible & Tract Society, 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Проситься Братів з Сполучених Держав і з прочих країв, щоб всі листи до нас адресували тільки так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St.

Brooklyn, N. Y.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Марень-March 1, 1925

№ 3

Пасха Нового Сотворіння — Вечера Господня.

(Докінченне)

СВЯТКОВАННЯ ПАМ'ЯТКИ СМЕРТІ ГОСПОДНЬОЇ ЩЕ Я ТЕПЕР
ВЛАСТИВЕ.

Первісно обходили свято Пам'ятки смерті нашого дорогого Відкупителя (приключаючи до сего ще ширше значіння, яке під впливом святого духа надає ап. Павло, іменно, нашу участь або спів-участь з Ним в його жертві) в точно означений день, — 14-ого дня першого місяця, по жидівському численню.* Той самий день, йдучи за тою самою метою числення, є і тепер ще властивий на святкування сеї хвилі і промовляє до серця всім тим, хто бажає держатися старого звичаю і йти його дорогами. Се щорічне свято Пам'ятки смерті Господньої, як се було установлене нашим Господом Ісусом, і обходжене первісною Церквою, зістало відновлене послідніми часами через тих, котрі прийшли до пізнання правди слова Божого.

Нічо дивного, що чим більше тратили Християни правдиве значіння символічної Вечері Господньої, тим самим стали також занедбувати її і не придержувались вже звичаю, який був властивий при святкуванні сеї річниці. Чому до сего дійшло, зрозуміємо краще, если спізнаємо історію сего:

Коли Апостоли і їх безпосередні наслідники уснули — з кінцем другого і з початком третього століття — в Церкві Христовій став приходити до впливу римо-католицизму. Одною з його фальшивих наук було, що хотий смерть Ісуса Христа забезпечила прощення минулих гріхів, то однак по їх науці не могла усунути особистих провин по тім, як чоловік прийшов до єдності із Христом, се є, по хрещенню, але що для таких гріхів була конечно потрібна нова жертва. На основі сеї фальшивої науки повстала наука о літургії (служба Божа), котру стали уважати як свіжу жертву Ісуса Христа за

особливі гріхи єдинці, за котру правили або, як казали, жертвували літургію. Свіжа жертва Ісуса Христа виглядала на око розумною річю а то по тій причині, бо по їх науці кождий священник мав право і силу перемінити хліб і вино в дійсну кров і в дійсне тіло Христа; а опісля зом'ячати хліб, вірили, що священник лемав або наново жертвував Ісуса Христа за гріхи єдинці, за котру правив „службу.“ Ми знаємо, що з Божої точки погляду сеє наука і сеє практика є поганею в очах Божих — „гідотою спустіння.“ — Матей 24:15; Даниїл 11:31; 12:11.

Се фальшива наука учинила спустошення в Церкві і принесла з собою множество других блудів, і спричинила відпадення або апостазію від правдивої науки Ісуса Христа і Апостолів — повстала так звана римо-католицька церква — одна з найбільших антихристів. Століття впливало за століттям і се наука розширялася щораз більше і в кінці занамувала в цілім т. зв. християнстві, аж коли в 16. столітті повстала велика реформація і викликала певну олозицію. Тоді сеї реформаторський рух збудив людські уми до думання і почато відгребувати правди, які були закриті в часі темних віків і придушені фальшивими науками і фальшивими обрядами Анти-Христа. В міру сего як реформатори отримали більше світла щодо слова Божого, в міру того стали вони розуміти краще жертву Христа і тоді побачили, що католицька наука і практикування літургії було тою дійсною „гідотою спустіння,“ — і тому відкинули її; одні зовсім, а другі затримали дещо з неї. Англіканська церква, неправляючи свою книжку до молитви 1552. р., викинула слово: літургія, служба.

Звичай відправляти служби, літургії зістав запроваджений на місце щорічного святкування Пам'ятки Вечері Господньої. Їх відправляли досить часто в тій цілі, щоб „очистити людей з їх гріхів.“ Коли реформатори побачили, що се є фальш і блуд, тоді старалися повернути наново до первісної простоти, як було установлене на самім початку, і відкинули католицьку службу, літургію яко невідповідне святкування Пам'ятки Вечері Господньої. Однак, не видячи тісної звязи між типом пасхи (між убиттвом прообразового агня) а анти-типом смерті нашого Господа (а убиттвом дійсного Агня), не бачили, що Вечера Господня є пам'яткою анти типу (дійсності), і тому не уважали за відповідне святкувати сю Пам'ятку щорік. По тій причині одні протестанти святкують сю пам'ятку раз в місяць, а другі

*Рік у Жидів починався весною з першою появою нового місяця околє весняного зрівняння (перемоги) дня з ночью. Чотирнадцятий (14) день місяця можна легко вичислити, тільки не треба його мішати з жидівським святом опрісноків, котре починалося 15-ого дня і тривало цілий тиждень. Сей тиждень опрісноків, свято радощів у Жидів, представляє ціле будуче життя правдивого Християнина — а головне цілий його рік аж до сльдожчої Пам'ятки Послідної Вечері. У Жидів жертвоування агня було причиною радощів, котре було початком семидневного свята, котре мало своє особливе значіння. Наша Пам'ятка відноситься до убиття Агня, і тому належить до 14. Нісана (першого місяця в році). При тім мусимо пам'ятати, що по нашому численню годин дня, вечір 14. Нісана буде відповідати вечерови нашого 13. дня.

що чотири місяці — кожде віроісповідання керується своїм розумом. Так звані „ученики“ святкують сю Памятку що тижня, позаяк не розуміють св. Письма, подібно як не розуміють хрещення, як сего учить святе Письмо. Своє святкування Памятки Господньої Вечері раз в тиждень опирають вони на словах, записаних в Діянних Апост. (2:42,46; 20:7), де сказано, що первісна Церква збиралася разом в перший день тижня на „ломанне хліба.“

Звичай „ломання хліба“ в перший день тижня не був заведений на памятку смерті Господа Ісуса, а навпаки, се була памятка любови, памятка воскресення Ісуса і кілька разового ломання Ним хліба з ними, коли в часі свого побуту до вознесення являвся їм в перший день тижня. Памятка сего кілька разового ломання хліба, коли то їм отворилися очі і Його пізнали, правдоподібно було причиною, що описані збиралися вони разом в кожний перший день тижня на спільну гостину, на „ломанне хліба.“

Треба завважати, що коли в св. Письмі згадується про ломанне хліба, тоді ніколи не спомінається про чашу. Навпаки же, при кожній згадці о Вечері Господній чаша всегда займає таке саме визначне місце, як і хліб.

ХТО МОЖЕ СВАТКУВАТИ СЮ ПАМЯТКУ?

Наперед відповідаємо, що ніхто не повинен брати в тім спів-участі, если не вірить в дорожочіну кров Христа як в жертву за гріхи. Ніхто не повинен брати спів-участі в тім, хіба що вірою має на „одвірках і пороці свого змського дому“ кров кроплення, котра говорить нам: мир, спокій, а не кличе о німстє, як се чинила кров Авля. (до Жидів 12:24) Ніхто не повинен святкувати символічного свята, хіба що в своїм серці чує правдиве свято і прийняв Христа як свого Життєдателя. Дальше, ніхто не повинен брати участі в сій Памятці, хіба що почуває себе членом одного тіла, частю одного хліба, і уважає, що його самого життя, його кров є принесена на жертву wraz з Господом Ісусом у тій самій чаші. Тут маємо потягнену виразну лінію, котра відділяє віруючих від невіруючих, і також тих, котрі себе посвятали на жертву, від тих, що не посвяталися на жертву. Одне таку лінію має потягнути собі кожний член з осіб, — так довго як довго є його визнання добре і відповідно потверджує се його саме поведєнє, його життя. Ні оден член не може бути суддю другого, ані навіть Церква не може судити кого, хіба що доказано кому. В тім случаю старші або представителі Церкви повинні поставити перед зібраних певні питання: — 1.) чи вірають вони в кров Христову, що згладжує гріхи; 2.) чи присутні посвяталися Господу і в його службу аж до смерті. Тоді повинні запросити всіх, хто так вірить і так посвятився, щоб взяли спільно участь в святкуванню Памятки смерті Господа Ісуса і своєї власної. Сі слова повинноє висказати так ясно, щоб ніхто не міг подумати, що має до діла з якою сектою. Всіх повинноє запросити до спів-участі сего свята без згаду на їх давню віру або

погляд на інші справи, если тільки годяться на сі підставні правди: се є, що відкупленнє є через дорожочіну кров Ісуса Христа, і що цілковите посвяченнє себе аж до смерті дає йому оправданнє.

Добре буде, коли розбиремо тут слова ап. Павла:

„Тим то хто би їв хліб сей або пив чашу Господню недостойно, буде винен тіла і крови Господньої. Нехай же розгляди́ть чоловік себе і так нехай хліб їсть і чашу не. Бо хто їсть і не недостойно, суд собі їсть і не, не розсуджуючи тіла Господнього.“ — 1. до Коринтян 11:27-29.

Як тут бачимо, ап. Павло остерігає перед легковажним святкуваннєм сєї Памятки, щоб не уважати її за звичайну гостину і не запрошувати на ню осіб, як би се була яка звичайна річ. Ся Памятка не є гостиною, де би можна наїстись або напиться. Се є торжественна Памятка, призначена тільки для членів „тіла“ Господнього. Хто не розуміє сего, хто не розуміє, що хліб представляє тіло Ісуса Христа і що чаша з вином представляє його кров, сей, беручи в тім спів-участь, заслугує по правді на „суд“, на догану так в очах Бога, як і перед собою самим. Длятого кожний з присутних перш аніж прийме сі символічні прообрази, повинен наперед сам про себе рішити, чи він вірить, що ломанє тіла і пролита кров нашого Господа Ісуса є ціною викупу за него, і друге, чи він посвятив себе і все, що має, цілковито Господєви, щоб таким чином міг бути зачислений як одєн з членів сего „одного тіла“, чи ні?

Знаючи тепер, хто не повинен брати спів-участі у тім, і хто властиво має приступ до стола Господнього, бачимо, що кожний правдивий член Церкви має право брати спільно участь в тій Памятці Вечері Господньої, хіба би ціла Церква, йдучи за вказівками, поданими еван. Матєєм (18:15-17) отверто заборонила сего. Всі правдиві члени можуть брати участь; всі такі схотять на певно святкувати сю Памятку — такі на певно схотять послухати заохоти свого любого Учителя: Ідьте з него всі; пийте з неї всі.“ Такі зрозуміють, що если не будуть їсти тіла Сина чоловічого і пити його крови, не будуть мати життя в собі. Тому, если вони в своїм серці і в своїм умі справді присвоїли собі заслуги жертви Господньої і його життя, будуть уважати для себе святкування Памятки Вечері Господньої не тільки ласкою але і щастєм, і будуть сим радуватись одєн перед другим і перед Господом.

ХТО МОЖЕ ПРОВОДИТИ В ЧАСІ СЕЇ ПАМЯТКИ?

Фальшива і богохульна наука о літургії або службі, і повстаннє в Церкві осібної класи, званої клєром, щоб виконувала такі і тим подібні церемонії, так глибоко закорінилася в серцях людських, що навіть протестанти ще до нині уважають за канче потрібну річ, щоб був присутний „ординаований священник“ і попросив в молитві о благословеннє і вів провід в церемоніях сего свята, бо інакше все було би не важне. Такий погляд є рішучо хибний. О тім скоро переконаємося, если пригадаємо собі, що кожний, хто має ласку брати участь

в тій Памятці Вечері Господньої, є посвяченим членом „царського священства.“ Кождий з них має певне право, дане Господом, проповідати Його слово відповідно до своїх здібностей і нагоди; кождий з них є вповні уповажнений справувати також всяку службу, яку тільки може, так для Нього, як і для членів Його тіла, а в Його імені може се чинити для других братів. „Ви всі брати,“ — так говорить о них сам Господь, і на ці слова ми не повинні забувати, коли святкуємо спільно Памятку з Ним, і святкуємо пам'ять Його діла відкуплення і нашої спів-участі з Ним і з кождим присутнім як членом Його тіла.

Однак в кожній громаді Господніх людей, в кожній маленькій Церкві або в тілі Христа, повинен бути порядок, як св. Письмо говорить. Частью сего порядку є, щоб були „старші в кожній Церкві.“ Хотят кождий член Церкви, кождий член Нового Сотворіння, має достаточне уповажнення від Господа справувати що небудь має зв'язь з Памяткою Вечері Господньої, то однак Церква, вибираючи старших, показує тим, що мають бути представителі цілої Церкви в такій важній справі. Для того приготувати все і обслужити в часі сеї Памяткової Вечері є обов'язком тих, котрих Церква вибрала своїми старшими.

Слова нашого Господа Ісуса: „де вас двоє або троє збереться в ім'я моє, там я посеред них,“ показують нам ясно, що де тільки можливо, там повинно ся святкувати сю Памятку Вечері в товаристві з спів-членами тіла Христа. Благословення, яке з тим є злучене, мало на цілі зближити одних членів до других не тільки на час сих щорічних сходів, але також, коли тільки можна разом зійтись. Де навіть двох або трьох можуть зібратися в ім'я Господа, коли не є можливо або не вигідно прийти до більшої громади братів, такі можуть святкувати сю Памятку як повна Церква. А навіть один член, коли обставини так складаються, що він не може зібратися з другими членами, думаємо, що він вірою може получитись з своїм Господом, уважаючи Господа Ісуса і себе як двох. Радимо се тому, щоб хто, будучи так відокремлений від других, не уважав, що вже не вільно йому самому святкувати щорічного свята великої жертви за гріх і мати спів-участі з своїм Господом. В такім разі такий далеко віддалений член повинен постаратись о хліб (прісний, неквашений хліб — такий як „бисквіт або кракеси“) і о сок з винограду (сок з родзинок або вино*) і святкувати в душі з Господом Ісусом і з прочими членами тіла, від котрих з конечности є віддалений.

*О скільки нам здається, Ісус Христос уживав ферментованого вина, коли устанавляв Памятку своєї смерті. Однак не сказано, якого вина уживав, лише сказано: плід виноградний. Тому що пиття алкоголю так дуже поширилося в наших часах, ми радимо уживати неферментованого виноградного соку або соку з родзинок, до котрого можна додати кілька крапель ферментованого вина, щоб задовольнити совість тих, котрі думають, що треба конечно уживати ферментованого вина, позаяк Ісус такого уживав. Таким чином ніхто з братів Господніх не соблазниться, хотів би як був слабкий.

ПОРЯДОК В ЧАСІ ВЕЧЕРІ ГОСПОДНЬОЇ

Позаяк Ісус Христос не лишив нам правила або порядку, який мало ся би заховувати в часі Вечері Господньої, то і ми з своєї сторони не накладемо його нікому. Але думаємо, що буде се корисним, если подамо від себе певні ради і вказівки, як обходити се торжество. Не думаємо тим устанавляти яке правило або закон, а тільки щоб помочти тим, котрі привикли до певного порядку в богослуженнях або котрі про се ніколи не чули. Тому просимо прийняти наші слова як добру пораду, котру, если покажеться потреба, можна в дечім змінити. І так:

1.) Се святочне зібрание можна розпочати відспіванням одної або двох пісень, надаючихся до сеї хвили, котрі нагадували би присутнім подію, як вона відбувалася в Єрусалимі.

2.) Відмовити молитву з просьбою о благословення для зібраних а особливо для тих, котрі будуть брати участь, памятаючи також і на спів-товаришів того самого тіла, нам знааних і незнааних по цілім світі, котрі також святкують сю щорічну Памятку Вечері Господньої.

3.) Старший, провідник, може перечитати уступ із св. Письма, як була устанавлена ся Памятка самим Ісусом Христом.

4.) Той сам або другий старший може в промові дати пояснення о типі (прообразі) і о анти-типі (дійсності, о доконанім вже прообразі) або если хоче, може на голос перечитати се, що ми тут о сім пишемо.

5.) Провідник може пригадати, що наш Господь Ісус поблагословив хліб перш, аніж переломив його, і може попросити відповідного брата, щоб попросив в молитві о благословення на сей хліб. Если не буде такого, нехай сам відмовить молитву. В молитві повинен попросити о Боже благословення на сей хліб і на тих, що будуть його споживати, щоб очі їх розуму могли отворитися широко і могли зрозуміти глибину значіння, яке з тим в'яжеться, і також, щоб всі учасники могли отримати благословення бути в злучі з Господом Ісусом і, споживаючи сей символ Його тіла, могли відновити своє посвячення дати себе ломати з Ним.

6.) Опісля нехай переломить прісний хліб або плячок і скаже слова Господа Ісуса: „Се є тіло моє, що за вас ломиться, їдьте його всі.“ Тоді нехай положить на тацу або на талір і один з братів або і сам провідник нехай подасть по черзі або піднесе до кожного, і кождий член нехай уломить собі частинку з него і з'їсть. Если зібраних є велике число, тоді можна постаратись о більше тац або тарелців і рівночасно двох або трьох рознесе між сидячих братів.

7.) Підчас подавання і ломання хліба повинна панувати урочиста тишина, хіба що провідник пояснив би значіння хліба, в який спосіб ми споживаємо Господа Ісуса. Але краще було би, если б ся справа була пояснена провідником або ким другим в загальній промові перед ломанням хліба, подаючи значіння сего свята.

8.) Опісля провідник або хто з братів повинен попросити Бога о благословення на чашу. Бо як читаємо,

наш Господь „взяв чашу і поблагословив її“, і подав її своїм ученикам. В молитві дякуємо Богу і просимо о благословення на учасників. Описля в тихості по черзі подати чашу чи склянку з вином всім присутнім.

9.) В такий спосіб ціле торжество скінчилося. І як учинив Ісус Христос і апостоли так радимо і ми: заспівати на кінець пісню і, не відмовляючи особлившої молитви, розійтись додів. Радимо, щоб при сій нагоді занехати звичайних поздоровань, привітань і пращань і т. п. Також щоб кождий о скільки се буде можна, старався уникати всего, що могло б заколотити духові враження і чуття не тільки сего вечера, але і слідуячого дня, роздумуючи о терпіннях нашого Господа Ісуса в горді Гетсманськїм і о його потребі співчуття і помочи, і о тім, що кождий член його тіла може також переходити подібні терпіння Гетсманії і потребує потіхи і помочи від своїх братів.

О нашім Спасителю написано: „Нікого з людей не було з Ним“ — нікого, хто міг би співчувати з Ним в його годині горя. З нами не так. Ми маємо спів-товаришів тіла Христового, котрі подібно охрестилися у смерть, котрі так само обіцали свято дати „зломати себе“ як члени одного хліба, котрі зістали прийняті і намащені тим самим святим духом. А коли се маємо на пам'яті, тоді будемо щораз усерднійше старалися помочи собі взаємно, знаючи, що щобудь учинимо для найменшого брата-члена тіла, тим самим Голові учинимо. І Він так на се дивиться. Можемо тоді добре пригадати собі примір Петра — як він як слуга Господа запалав в його обороні, а однак в часі проби оказався слабим і сам потребував помочи і його молитви. „Я молився за тебе, щоб не поменшала віра твоя.“ Маючи се на пам'яті, виїде се нам на користь, як без сумніву було се опісля великою користю для Петра. Се допоможе нам, що в кождій потребі будемо більше зверталися до Господа і просити його о ласку.

Також добра річ пригадати собі Юду. Він упав за своє самолюбство, гордість і захланність. Коли пригадаємо собі, як сими воротами самолюбства сатана входив щораз більше і більше до його серця, се буде нам наукою, як ми повинні на себе уважати, бо інакше впадемо в подібну сіть противника і виречемося Господа, котрий нас купив, і в подібний спосіб готові ми зрадити Господа, його братів і його правду.

Через цілий слідуячий день ми повинні роздумувати над тим, які терпіння переносив наш Спаситель. Таким чином не тільки повстане в нашім серці співчуття до Него, але також узброїмося і буде нам легше зносити, если би часами прийшли і на нас як на його послідователів огненні проби. Таким чином будемо могли йти за Ним аж до кону, маючи всегда на пам'яті його слова: Звершилося! Бо зрозуміємо, що се означало скінчення приношення його як жертви за гріх задля нас, і що його ударами ми є уздоровлені, і дальше розуміємо, що Він живе вже на віки і вставляється за нами і допомагає нам в кождій нашій потребі.

У первісній Церкві було звичаєм празнувати сю велику Пам'ятку в її річницю, але опісля як запровадили відправу літургії або т. зв. „служби Божої“, від тоді щорічне обходження Пам'ятки Вечері Господньої стратило своє давнє значіння і з часом зовсім устало.

За перних кілька століть обходжено день смерті нашого Господа Ісуса Христа по жидівському календарю, як се повисше пояснимо. Але з бігом часу Християни, хочаби віддалитись як найдальше від жидівських звичаїв, запровадили зміну в численню дня смерті Ісуса Христа, нашого пасхального Агня. На Нікейськїм соборі ухвалили, що від тепер мають святкувати Пасху в першу п'ятницю зараз по повні місяця по веснянім зрівнянню (перемозі) дня з ночью. Се рішення не тільки привязало пам'ятку смерті Господа Ісуса до певного і сталого дня, іменню, п'ятниці, званої „великою п'ятницею“, але також запевнило, що від тепер рідко коли припадала на той сам час, що і жидівська пасха. Річниця в численню є ся, що Жиди вичікували, як і тепер се ще роблять, часу весняного зрівняння (перемози) дня з ночью і починали числити свої місяці першим нов'єм місяця, що слідував по зрівнянню дня із ночью, а свято пасхи обходили на саму повню місяця або 14. дня. Ся зміна спричинила, що часом між тими двома численнями заходив ріжниця о цілий місяць.

Не наша річ рішати, котра з тих двох метод є лучша, але ми йдемо радше за тим способом числення часу, котрого придержувався наш Господь Ісус і апостоли. При тім не думаємо, що ми поповнили би злочин, если би ми помилилися і святкували сю Пам'ятку в невластивий день, але, йдучи за приміром Ісуса, маємо в серці вдоволення, що стараємося о скільки можливо йти точно за тим, як сам Бог розпорядив. Дехто міг би сказати, що може було би ще лучше, если би прийняти сталу дату або день по новітньому календарю, на приклад: 15. або 1. цвітень (апріль), або який инший день, — тоді не треба би буломучитись з обчислюванням дати святкування. На се відповідаємо, що Бог, видно, мав причину, що установив жидівськїй календар, і ми уважаємо за річ лучшу йти за сею його установою.

Ми бачимо, що в тім як раз случаю сонце представляло духове царство Боже, а місяць представляв Закон Завіта і нарід, що був під сим Законом Завіта. Се не сталося припадково, що наш Господь Ісус був рознятий як раз в часі повні місяця, але такий час призначив наперед сам Бог. Хотий перед тим Жиди нераз бажали піймати Ісуса, то однак не могли, бо що „не прийшла його година.“ (Йоан 7:30; 8:20) Розняття Ісуса в часі повні місяця, і се, що місяць почав зараз по тім маліти, показує нам, що Ізраїльтяни тоді стягнули на себе як на нарід немаску у Бога, або що вони на час зістали відкинені від Него, образом чого був місяць, котрий став зчезати; подібно і вони як нарід стали никнути, зчезати з лиця землі.

*

• Подаємо ще витяги з енциклопедій Мек-Клінтона і Стронга, котрі обговорюють питання пасхи, як слідує:

Церкви Мало-азійські (східні) святкували пам'ять смерті Господа Ісуса в день, котрий відповідав 14-ому Нісан, коли те, як загально вірила вся первісна Церква, був розп'ятий Ісус Христос. Західні ж церкви (Рим) були того погляду, що пам'ять смерті Господа Ісуса на хресті повинно святкуватися рік річно в певно означений день тижня, коли вона сталася, іменно, в п'ятницю. ... Західні церкви уважали день смерті Христа як день смутку і продовжали піст аж до неділі, до воскресення. Східні ж церкви Малої Азії уважали смерть Христа як відкуплення людського роду, і тому кінчили піст з годинною смертю Христа, се є, о 3. годині пополудни, і сейчас потім празнували аґане, вечеру любови або Вечеру Господню. Так одна як і друга церква (східна і західна) задержали імя: пасха, під назвою чого розуміли святочні дні сего тижня, а також і сам цілий тиждень.

До першої поважної диспути о сім предметі прийшло около 196. р. по Христі. Тоді римський єпископ, Віктор, розіслав писмо до всіх визначніших єпископів, просячи їх, щоб відбули у своїй провінції синод і ухвалили завести у себе звичай західної церкви. (Се є, щоб всі церкви святкували смерть Ісуса Христа в п'ятницю а воскресення Його в неділю, а не 14. і 16. Нісана.) Деякі єпископи пристали на се предложення, але синод, котрий відбувся під проводом Полікрата, єпископа з Ефезу, рішучо спротивився сему і потвердив лист єпископа Полікрата, котрий боронив звичаю малоазійських церков. В своїм письмі Полікрат покликався на повагу і слова апостолів Филипа і Йоана до Полікарпа і до семи його кривних, котрі перед ним були єпископами у Ефезі. ...

До сего часу спір між церквами східними малоазійськими а західними (Римом) ограничався тільки до двох точок, іменно: 1.) Чи мають святкувати день тижня, чи день місяця, коли дійсно наступила смерть Христа? 2.) коли мають кінчити постити? В часі спору вийшло ще третє питання, коли в дійсности припадає 14. день Нісана? Богато „отців церкви“ було тої думки, що по давньому численню жидівському аж до збурення Єрусалиму, 14. Нісан все припадав по веснянім зрівнанню (перемозі) дня з ночью, і що тільки в наслідок пізнішого числення у Жидів 14. Нісан припадав деколи перед зрівнаннем дня з ночью. Тому домагалися, щоб 14. Нісан, котрий по переконанням обох церков означав час пасхи, припадав все по веснянім зрівнанню дня із ночью.

А позаяк жидівський рік є роком місяцевим [се значить, днів в місяці є стільки, скільки місяць потребує, щоб обійти раз довкола землі], і на 14-ого Нісана

все припадала повня місяця, тому Християни, прийнявши новіший астрономічний погляд, коли 14-ий Нісан припав перед зрівнаннем дня з ночью, святкували смерть Ісуса Христа о оден місяць пізнійше, аніж Жиди свою пасху. А що Християни не могли далше сполгатися на жидівський календар, тому мусіли зробити свої власні обчислення часу свята пасхи. Сі обчислення часто різнилися між собою, почасти тому, як се повище сказано, а почасти тому, позаяк одні уважали 18-ий день марця як день зрівнання (перемоги) дня з ночью, а другі 21. день марця. Собор в Арлєс, що відбувся 314. р., стався ввести однообразність, але його ухвали не мали, як видно, великого успіху. Тому сю справу порушено ще раз на соборі Нікейським, котрий порішив, що церкви мали від тепер святкувати пасху по зрівнанню дня із ночью в п'ятницю по 14-ім Нісані. Також ухвалено, щоб александрійська церква, котра славилася науками астрономії, що року повідомляла римську церкву, котрого дня маєтсья святкувати пасху, а церква римська мала повідомити всі церкви в світі. Одначе і сі ухвали Нікейського собору не виглядали всіх ріжниць. Аж завдяки обчисленням Дионісія Евґізіа впроваджено поступенно однообразність щодо звишаю обходження свята пасхи у старинній церкві. Деякі краї, як Велика Британія, не покинули свого давнього звичаю аж по довгім опорі. За часів Кароля Вел. введено однообразність і зачали святкувати п'ятницю як день смерті Господа Ісуса [замість святкувати в часі повні місяця по жидівському численню], і від сего часу вже не находимо нігде, щоб святкували де пасху 14-ого Нісана в часі повні місяця по весняній перемозі дня з ночью.

Папа Григорій XIII, котрий поправляв календар, затримав в цілости числення Дионісія, тільки докладнійше означив повню місяця і поправив календар по астрономічним обчисленням. Одначе поміж тих докладних обчислень пасха у Християн католиків припадає нераз на той сам день, що у Жидів, супроти ухвалам собору Нікейського.

Там само читаємо ще такє о пасці:

„Пасха — було се спеціальне свято у Жидів, котре своїм особливим відношенням до обрізання було у них неначе другим сакраментом. (2. Мой. 12:44) Можемо бачити се з того, що сталося в Гільґаль, коли Ісус Навин, відновляючи Божий Завіт, відсвяткував пасху зараз потім, як нарід обрізався. Відношення сих двох церемоній стало явне тоді, коли сповнилися їх анти-типи, іменно, коли Вечера Господня заняла місце першої пасхи і сталася великим святом для вибраного люду Господнього.“

ТРІУМФАЛЬНИЙ ВІЗД ІСУСА ХРИСТА ДО ЄРУСАЛИМУ.

„Благословен грядущий цар в імя Господне.“ — Лука 19:38.

Тепер надійшов час для Ісуса, щоб показати всім своє право, що Він є Богом намащений цар Ізраїля. Над способом, якого Він ужив, хочемо нині дещо застанови-

тись. За минувших дванадцять місяців Ісус міг був статися вождем народа, коли би тільки сего був хотів. Головно по тім як Він в чудесний спосіб **накормив** 15

тисяч людей в Галилей, нарід був би охотно узнав Його за такого, котрого Бог їм зіслав, щоб увільнити Ізраїля з під ярма римського. Ісус хотів, щоб царство небес з своїми благословенствами було установлене, але Він знав, що на його установлення ще не прийшов час, ані також не бажав того, щоб люди учинили Його царем.

Ісус задержався в домі Заксея в Єрихоні. Нарід, що прийшов чисельно до Єрусалиму на свято пасхи, довідався о тім і вийшов громадою йому на стрічу. Правдоподібно Ісус йшов поважно і поволі, бо дорога вела під гору. Як надійшов день, коли Ісус мав представити себе Єрусалимови за царя, тоді став оказувати свою царську силу і владу. Минувши Вифтанію, Ісус прийшов до гори Оливної. Тоді вислав двох учеників до поблизького села і каже привести собі осла і осла, котрих знайдуть привязаних, котрі вначе будуть чекати на Него. Если хто запитає, на що відвизають, нехай скажуть, що Учитель потребує їх.

Цілий Єрусалим знав, що Ісус був в Вифтанії, і всі сподівалися, що сего ранку Він прийде до міста. Богато людей були більше чим привязно настроєні зглядом Него. На многих робили велике вражіння різні чуда, а головне найбільше і посідне чудо, се є, воскресіння Лазаря з гробу. В тім часі Єрусалим був нерівновесний людьми. Так в місті як і поза мурами міста були хмари людей, що прийшли на свято пасхи, котре в тім часі було дуже торжественним і всенародним святом. Скоро зібралася велика громада людей і вийшла на зустріч Ісусови, щоб враз з Ним повернути до міста. Ученики припровадили осла і посадили Ісуса на него і стали віддавати йому честь як цареві. Похід розпочався. Одні стелили під ноги Ісусови свою одіж, другі кидали пальмові гадузки, і за короткий час з грудей збільшавоючоїся щораз більше громади людей стала лунати похвальна пісня.

Від давня було звичаєм співати в часі пасхи деякі псалми. Співали 116. псалму і співаючі. Маючи їх на памяти, для людей була се легка річ получить слова 118. псалми з тим, котрий, як многі вірили, що він є сином Давида. Несвідомо нарід винувив пророцтво. Вони стали величати Ісуса як обіцяного сина Давидового, котрий мав їм принести спасіння. Веселі оклики людей і велика радість апостолів, коли бачили, що їх Учителєви віддають на кінець таку честь, і можливо що думали, що наблизився вже той час, коли і вони будуть піднесені до чести, все те викликавало у фарисеїв великий гнів. Пророк Захарія предсказав, що ці веселі оклики мали сповнитися; і отже була одинока можлива спосібність до того. — Лука 19:40; Захарія 9:9.

ІСУС ПРИНИМАЄ ПОЧЕСТЬ

Положення фарисеїв було безнадійне; бо вони хотіли поставити свою волю проти волі Божої. В дійсності вони не думали так, але в св. Письмі стояло написано ясно і вони бачили певні факта, тому повинні були їх розуміти; для того позістали „свідомими неспайками“. Ісус їхав далше, а ученики і нарід ще голосніше величали Його як приобіцяного Спасителя. Ісус віхав до міста як Богом назначений Цар, а не як представитель

якої політичної власті. Тому, вийшовши до міста, Він сейчас удався до дому свого Отця. Таким чином Він винувив пророцтва св. Письма а радісні оклики людей на його честь приймав покійно як слуга Божий.

Крім Ісуса ніхто не розумів значіння його візду до міста. Веселі оклики людей в його честь не приносили йому великої радості, бо Він знав, що вони не розуміють хвилі, а тільки винувияють сказане наперед слово Богом. Він знав напевно, що зближається до своєї смерті; що надійшов час, коли його жертва мала скінчитися. Але Він здався на провидіння Боже і роздумував над своєю одвічальністю. Знаючи, які будуть наслідки, Він спокійно виконував кождо точку на своїй дорозі, яка була назначена в пророцтвах. Та ці радісні оклики людей викликували в нім співчуття до них. Бо хотий вони не розуміли, то однак своїми окликами вони висказували бажання свого серця як і цілого світа за Спасителем.

Ся подія вказує нам, що пророцтво винувилося. Сей візд слуги Божого як Спасителя і Царя предсказали давно пророки. (Псал. 118:26; Захарія 9:9) Однак се певна річ, що сей візд не винувив всего, що пророкували ці оба пророцтва. Бо хотий Ісус представив себе і нарід привитав його як свого Спасителя, то однак не прийняв його за такого, але кілька днів пізнійше увесь нарід обернувся проти Него і жадав його крови. Вони тим винувили друге пророцтво, котре казало, що Він буде погорджений і відкинений, і своєю смертю учинить жертву за гріх. — Ісаія 53:10.

ПРОРОЦТВО СПОВНИЛОСЯ В СВОЇМ ЧАСІ

Коли Ісус був так близько кінця своєї земської служби, Він мусів слідити з великою увагою і з заінтересованієм сповніння пророцтв, котрі о Нім писали. При тім не було видко, щоб хто змушував; але слово Боже зближалось далше своїм порядком і в своїм часі до свого кінця. Ісус знав, що сего дни Він мусить мати осла для себе. Видко Він знав, де воно є, і знав, що ойго Отець сповнить свою частку сего пророцтва. Ісус послухний ділав свою роботу, а Бог надглядав над всім; і Божий порядок був захований.

Люде Господні мають з сего красну науку. Се певна річ, що вони не мають уважати за свій обовязок припаглювати, щоб пророцтво винувилося. Але, если працюють враз з Господом, де тільки можуть, то переконують ся, що пророцтво як раз винувияється. І хотий навіть, як се часто буває, люде Господні є майже певні, що виконують посідні річи, записані в пророцтвах, то однак і тоді вони не стараються сповнити пророцтва; і такого погляду повинні бути все люде Господні. Пророцтва, відносячіся до приходу Царя і його візду до міста Єрусалиму на око сповнилася, коли Ісус віхав до міста, але як тепер бачимо, вони вказують на ще білше віздо, імено, коли Ісус дійсно прийде у своє царство.

Ісус є знова присутний і предкладає себе за Царя. Але начальники „християнських“ церков виступають проти Него. Правду о його прихеді вони завзято не визнають. Подібно як фарисеї се робили. Ні тоді ні тепер, але, що називають себе „Господніми“ людьми, не х... ро-

няти Господа Ісуса. Горді фарисеї відкинули теслю із Назарету, як називали Ісуса. Вони не могли зрозуміти, що Він був Мессією, о котрім писали пророки. Горді начальники, голови християнства не хотять прийняти до відома, що Господь Ісус повернувся вдруге. Вони виробили собі систему, котрий рішучо перешкаджає їм зрозуміти ясно волю Божу, як це було за часів фарисеїв, як сказав Ісус: „Як ви можете вірити, славу (почесть) одні від одного приймаючи?“ (Йоан 5:44) Але хотів в обох разях є подібність, то є також і контраст. Коли Ісус був віхав до міста, тоді злі люди і власть темряви взяли над Ним верх. Зло на око triumфувало. Але тепер коли Ісус входить „до міста“, Він не тільки приходить, щоб виконати зараз суд, але щоб покарати раз на все злих людей і всяке зло. Зло вже ніколи більше не буде triumфувати. Воно буде ще старатися адувати всяку вість о царстві Божім, але Бог не дозволить вже ніколи, щоб його слуги були підчинені властям злого.

ДАЛЬШЕ СПОВНЕННЯ В ЧАСІ ДРУГОГО ПРИХОДУ

Позаяк Ісус, віджаючи до Єрусалиму, сидів на ослі, видавався всім зовсім природною річю, що ціле пророцтво Захарії сповнилося при сій нагоді. Але зміст сего пророцтва показує нам, що це місце св. Письма відноситься до приходу нашого Господа як Царя в силі, котрий потім стане благословити своїх людей. В західних краях Європи люди говорять о ослі звичайно з насмішками і з легковажанням, але не так є на сході. Тому св. Письмо говорить зовсім поважно. Терпеливий осел є символом пониження і покорі. Се не були би кинини і зовсім не уймало би се на чести, если би хто сказав, що наш Господь Ісус, повертаючи до свого і у славі, приходить тепер, ідучи поволі немаче на ослі.

Християни насміхалися з Жидів за їх поведінку зі своїм Мессією. Жиди очікували, що їх Мессія буде великий і в почестях, щоб міг бути гідним вождом Божого народу. Але він прийшов покірний і в пониженню, тому його відкинули. Християни кажуть, що вони вичікують другого приходу Господа, і що його прихід буде славний з великої величчю і ясності, ідучи на хмарах. Але він, хотів є духовною славною істотою, показується у смирній вістці, яку проголошують його люди. Великі і славні особи наших часів виявили свою облуду і відкинули його. Сі мури і „розумні“ не спізнали знаків його присутності. А покірні і вірні його слуги є погорджувані

в очах мураших і виглядають немаче осел для того, що їде на військовім коні.

Є багато таких, котрі раді би повстримати Господніх людей, щоб сі не радувалися своїм Господом і не несли потішачих слів для стогнучого людства, та щоб не проголошати обіцяного Відкупителя. Та надійшов час, коли всі мають узнати Ісуса Господом. Бо наколи би сі, що знають правду, оказались невірними і пішли за радою тих, котрим є нелюбя сі вістка і заперестали проголошати людям прихід Царя, то Бог уживе камінів і вони закричать голосно, що Цар слави вже прийшов. Але вірні слуги не схотять ніколи стратити сії ласки, яку їм дає їх союз з Господом. Ся вістка буде змагатися в ще раз більшу силу аж сповнить свою роботу.

В сій події вірні послідователі Ісуса бачать два образи, з котрих черпають для себе дві науки, де знаходять покріплення для себе. В першій вони бачать самих себе, котрі подібно як перші ученики радуються славою, котру отримує їх Господь. Вони також віддають честь йому, простеляючи вірою свою одіж у його стіг на знак, що вони посвятили себе йому цілковито; вони також мають в руках побідні пальми. Вони знають, що Господь Ісус перебирає тепер в великій славі всю силу, і що надійшов час, коли світ отримає щасття.

Другий образ є менше ясний. В тім образі ученики бачуть себе на тім самім місці, що Господь. По правді Він їх наділив честю, тому що отримали від Него ласку бути його представителями на землі і тому, що на них лежить обов'язок бути його свідками посеред зорганізованих релігій. Вони несуть вість о царстві Божім між нарід, котрий величається, що служить Богу, але серцем і духом є далекий від Него і ненавидить не тільки його право і його волю, але і його слуг.

Перенимаючи власть царську, Ісус показав, що має власть розпоряджуватися так тим, що було конечно потрібне для виконання його наміру, як також і над ним сотворінем. Він не просив дозволу, щоб хто позволив йому взяти осла; а ідучи на несприятливій до їзди ослі Він показав, що може зовсім спокійно контролювати звірною, хотів довкруги викирдував нарід радісних оклики і голосно співав. Се також може нам бути наукою. Се нагадає нам, що наш Господь, котрого присутність ми проголошаємо, має ту саму силу і власть і уживе їх до дальшого розширення справ Божого царства так, як се йому сподобається.

СПАСИТЕЛЬ НА ХРЕСТІ.

ІСУС ПІДЧИНЯЄТЬСЯ БОГУ — НАРОД ТАКОЖ НАСМІХАЄТЬСЯ З ІСУСА — ПОСІДАННЯ МУСИЛО БУТИ УЧИНЕНЕ — РАЙ ВСЕ ЩЕ В БУДУЧНОСТІ.

„Він, що свого Сина не пощадив, а за всіх нас видав його, хіба ж з Ним і всього нам не подарує?“ — Послання ап. Павла до Римлян 8:32.

Засуджуючи Ісуса на розп'яття, Пилат обмив руки перед народом, щоб показати їм, що він не хоче відповідати за вбивство кров Ісуса. Але сям учинком він не

змиш з себе своїї вини ані своїї ганьби. Соромна смерть Ісуса буде на міки оповідати є двох іменях: є Юді, котрий представляв найвищих священників; і є Пилаті,

котрий заступав світську владу. Дятого що Бог хотів, щоб Ісус умер, тому сим людям було дозволено, щоб виконали, що їм подобалося.

Було кілька причин, чому Бог дозволив на се; 1.) Ісус прийшов з неба, щоб умерти як ціна викупу за рід людський, 2.) позаяк Бог вилучив Ізраїльтян із всіх прочих народів і заключив з ними Завіт-Угоду, а незаховання законів сего Завіту означало — прокляття (5. Мойсея 11:28,29); тому задля сего, що вони упали, потреба було, щоб мали спеціального відкупителя, і сей відкупитель мусів статися прокляттям (до Галат 3:13); і 3.) позаяк наміром Божим було, щоб відкупитель нестерпів смерть. — Ісаїя 53:12.

Дятого Ісус мусів умерати в такий спосіб, щоб зазнав на собі ран і ударів, і стався неначе прокляттям.

Тоді Пилат передав Ісуса в руки жовнірів і народа. Принесли готовий хрест і положили на Него. Але тягар був за великий на поранені плечі. Якійсь час Ісус, хоча у всіх сповнити волю Божу, намагався нести хрест. Деякі жінки з міста, побачивши се, з жалю стали голосно плакати; а Ісус, учувши се, звернувся в їх сторону і сказав: Не плачте наді мною, але радше над собою і над дітьми вашими, бо зближається велике горе на вас всіх. (Лука 22:28-31) Ще трохи і Ісус не міг вже далше нести свого хреста і упав під ним. Саме на той час надійшов Симеон з Кириней, що йшов з села до міста. Можливо що оказував милосердя над Ісусом і своє співчуття над Ним, коли бачив, як немилосердно поводитися з Ним, тому взяли його і казали нести хрест йому. Євангелисти не кажуть нам, чи Симеон ніс хрест добровільно, чи ні. Але все таки се був тягар повний чести. Нам видається, що він радо поміг Ісусу нести його хрест, і правдоподібно він був отцем Руфа, о котрім говорить Павло до Римлян 16:13. — Гляди Марка 15:21.

Прийшовши на місце страчення, жовніри взялися до свого діла. З Ісуса зняли одіж і роздягнули до нага; положили руки на хрест і прибили гвоздями.

Ісус був неначе ягня, призначене на зарізь. Не ставив найменшого опору. Опісля піднесли хрест до гори і спустили до викопаної ями. Під тягарем тіла рани на руках і ногах ще більше розширилися. Страшний був се вид, а ще страшніші муки. Розуміється, жовніри були на се рівнодушні. Їх се не боліло.

Тепер Син чоловічий був піднесений в гору. (Йоан 8:28) Але не було нікого, хто закликав би: „Ось, Агнец Божий.“ Ученики по першій перестрахи ще не прийшли до себе, тому були далеко від Него. Страх, який їх обгоряв, не давав їм нагадати собі молитву Ісуса, в котрій Він просив Отця, щоб заховав їх в часі, коли їх Пастир не буде міг сего чинити. (Йоан 17:11) Тільки жінки, що прийшли з Галилеї, вони не боялися так як ученики, і стояли недалеко.

НАРОД ТАКОЖ НАСМІХАЄТЬСЯ З ІСУСА

Вороги Ісуса тепер урадувалися. Їх довго очікувані бажання сповнилися. Той, котрого вони так дуже ненавиділи, буде незабаром зпрятаний їм з дороги. Тепер

прийшли до Него і стали насміхатися. „Ти спасав других, спаси тепер себе, если можеш“ — казали. А Пилат казав положить над головою Ісуса напис: „Се є Ісус, цар Жидівський.“ Сим оказав він свою погорду так до Ісуса, як і до його противників; але тим сповнив він Божий намір. Також жовніри насміхалися з Ісуса і, називаючи його царем, подали йому пити. — Лука 23:36

Простий народ також брав участь в тих насмішках. Вони хитали своїми головами і говорили: „Божи Ти Сини Божий, зійди з хреста! Других спасав, а себе не можеш спасти? Если Бог є твоім Отцем, то чому не зійде і не допоможе Тобі?“ „Він уповав на Бога; нехай тепер визволить Його, коли хоче Його; казав бо: Я є Син Божий.“ — Матей 27:43.

Тіло Ісуса витягнулося так, що всі кости на Ним могли почислити, коли висів на хресті. (Псал. 22:17) Для більшого сорому розняли Ісуса між двома розбійниками, котрі також насміхалися з Него. Се сталося, щоб справдилось Писання: „До лиходіїв (злочинців) дав себе почислити.“ (Ісаїя 53:12) Ісус витерпів найбільше пониження, якого тільки було можна зазнати. — до Филиппян 2:7,8.

Цілий той час Ісус заховав повну свідомість. Він навіть наумисне не хотів випити одуряючого напитку, щоб терпіти свідомо аж до останку. Ні одно слово нарікання не вийшло з його уст за цілий час його мук. Чашу, яку його Отець наготував йому, Він хотів випити аж до дна.

Одн з розбійників зауважив, що сей чоловік не є звичайний. Він не був такий, як другі. Не бачив в нім ні то гніву, ні нетерпеливості, ані бажання улеснити свій біль, а навпаки учув, що Він молиться за тими, що його мучать. Сей розбійник пізнав, що він був у блуді, коли насміхався з него, і став докоряти другому розбійникови і, звертаючись до Ісуса, промовив: „Спогадай мене, Господи, як прийдеши у царство Твоє.“ А Ісус йому відповів: „Істино, правду говорю тобі сьогодні: — будеш зі мною в раю.“ — Лука 23:42,43.

Саме тоді прийшов ближнє Йоан і матір Ісусова. І Ісус промовив до неї: „Жено, ось син твій,“ вказуючи на Йоана, а до Йоана сказав: „Ось, мати твоя.“ (Йоан 19:26,27) Від сего часу Йоан взяв матір Ісусову до себе і нею опікувався. Прийшло полудне і з тим налягла на землю темна, несподівана темрява, котра нагнала людям страху. Люде з страхом утікали до міста. І так запанувала кругом тиха мовчанка.

ПОСДНАННЕ МУСІЛО БУТИ УЧИНЕНЕ

Насмішки людей, котрі казали, що Бог не ділає нічого, щоб показати, що Він журиться тим, котрий називав себе його Сином, мусіли певно боліти Ісуса, котрий сам вичікував якогось знаку від свого Отця. Але Ісус заняв місце грішника; тому мусіло наступити розірвання союзу, який його дучив з його Отцем. Довгих шість годин не було ніякого знаку, щоб вказував, що Отець ділає про Него. На кілька хвиль перед 3. годиною Ісус перервав свою мовчанку і закликав: „Боже мій, Боже мій, чом мене покинув си?“ (Матей 27:46) А опісля

сказав: „Жаждую,“ і зараз оден з жовнірів взяв губку, наповнив оцтом і, настромивши на тростину, подав до уст Ісуса. Коли то сталося, видячи, що всі пророцтва що відносилися до Його терпіння, сповнилися, промовив: „Сповнилося.“ І, покликнувши голосом великим, Ісус сказав: „Отче, у Твоїй руці передаю духа мого!“ (Лука 23:46) І склонив голову і умер. Він умер тоді, коли по закону убивано агниці на вечірню жертву; неначе держав себе при життю аж до сєї хвили.

Ісус умер, життя його закінчилось. Коли возьмемо на вигляд його ворогів, то вони були причиною мордерчої смерті; коли ж Його самого, то Він скінчив свою жертву, котру розпочав в Йордані, коли посвятився сповнити волю Отця, і сповнив її, знаючи, що його життя мало бути дане як викуп за многих і малося тим запечатати Новий Завіт з Ізраїлем. Хотий Ісус умер, тоді ціна викупу на освободження людей від гріху і смерті не була зараз заплачена, і як дальший наслідок тоді зараз не зівстав усунений осуд, котрий впав на світ за гріх, ані також не зівстав усунений прокляти, який впав на Ізраїль. Дорога, котрею Бог спасе світ, провадить через викуп і через жертву поєднання. Смерть сама в собі не могла усунути ні вини ні сили гріху. Бог хотів, щоб жертва поєднання була учинена в небі і то Тим, котрий був жертвенним Агнцем. Тому таке поєднання не могло наступити, аж жертва мусіла бути принесена і прийнята в небі. Аж тоді викуп міг розпочати мати свій наслідок і могла розпочатися жертва поєднання за гріх. — до Жидів 9:24-26.

РАЙ ВСЕ ЩЕ В БУДУЧНОСТІ

Пояснення слів, сказаних Ісусом до розбійника на хресті, як се загально доси подавали, було невласне. Того дня, коли Ісус умер, Він вступив до „аду,“ як говорить св. Письмо, се значить, Його занесли і поховали в гробі. (Йоан 19:40-42; Псал. 16:10; Діян. Ап. 2:31) Ісус умер і позіставав в стані смерті аж до часу, як Бог Єгова оживив Його до божественної природи. Наука о посереднім місці між небом а „пеклом,“ як сега навчають по церквах, немає за собою ніякого потвердження в св. Письмі. Ясна річ, що так Ісус як

і розбійник того дня оба умерли і пішли до „аду,“ до „пекла,“ се значить, до гробу.

Розбійник був Жидовином і він знав о надії воскресення. Можливо, що він чув, як Ісус навчав о воскресенню в „останній день.“ О тім знала не лише сама Марта. (Йоан 11:24) Тому тепер він повірив, що Ісус прийде колись до свого царства, і виявив свою віру сими словами: „Спогадай мене, Господи, як прийдеш у Твоє царство.“ (Лука 23:43) На се Ісус неначе таке хотів сказати: Хотий нині все проти мене говорить, то однак: „Істинно казав тобі сьогодні: — буде ш зі мною в раю.“

Розбійник на хресті не показує нам сего, що ніби то за одну щирю молитву або за одне зітхнення перед самою смертю можна дістатися до неба, хотий би ціле своє життя жив не знати як грішно, як то учать по церквах! Зовсім ні! Тут показано, що ніхто не буде відкинений від ласки Божої, если бажає уложити своє життя відповідно волі Божій. Сей розбійник воскресне, оживе у своїм часі і під руководством Ісуса буде тішитися благословеннями тисячлітнього царства, і ввійде до раю, се значить, він прийде до совершенного життя і буде жити на землі, котра прийде до стану первісного раю і буде жити в єдності з волею Божою.

Нерозумна наука теперішніх т. зв. християн досягнула свій вершок в часі всесвітньої війни. Мудрі сиво волосі „отці духовні“ висказували отверто, що тисячі а тисячі жовнірів, котрі ішли до битви нераз напів п'яні і з проклинами і богохульствами на устах, що вони, упавши на побосвищу, пішли впрост до неба. Вони блудно навчали так жовнірів як і людей, що хто вмирає задля на позір доброї справи, вистарчає, щоб перед смертю тільки побожно зітхнув; і що таке зітхнення вже вистарчить, і він піде впрост до вічного блаженства перед самого Бога Єгови.

Дякуємо Богу, що спасення світа не опирається на таких хитких підставах. Воно опирається на любові і силі Божій, і на Його словах, що дав Сина свого на спасення світа. Ісус живе. Він також спасе світ. Він вже є знова присутний, щоб скінчити діло, яке розпочав, коли умер.

ВОСКРЕСЕННЯ ІСУСА ХРИСТА

ІСУС БУВ ДІЙСНО МЕРТВИЙ — ІСУС ВОСКРЕС В БОЖЕСТВЕННІЙ ПРИРОДІ — ІСУС ДОКАЗУЄ СВОЄ ВОСКРЕСЕННЯ.

Ісус умер в п'ятницю окол 3. години пополудні, а перед 6. поховано Його до гробу, бо зараз починалася субота і спеціальне свято, пасха. По закону Мойсея трупи людей не могли висіти через сей день на хресті, бо опоганили би так свято як і людей. (2. Мойсея 12:16) Старшина жидівська так сильно бажала смерті Ісуса, що не могли навіть погамувати себе, щоб се учинити по святах.

Коли Ісус умер, Йосиф з Ариматеї, що був потаємним учеником Ісуса, прийшов до Пилата і попросив о тіло Ісуса. Також Нікодим прийшов до гробу і приніс бога-

то пахучих мастей. Сі боязливі ученики набрали тепер відваги і висунули сміло. Несправедливість і звірське обходження їх товаришів Синедріону і спокій і повага Ісуса казали їм виявити отверто, що вони є Його учениками. Хотий пізніше призналися, але Бог дав їм сю ласку, що могли віддати Йому послідну прислугу і похоронити. Ісуса похоронили в ново висіченім гробі, котрий приготував для себе Йосиф. Скоренько мусіли се робити, бо надходив святый день, коли не вільно було ділати подібної роботи. При тім була Марія, мати Ісусова, жінки з Галилеї, що ходили за Ісусом, Йосиф

і Нікодим. Сталося так, як давно предсказало св. Письмо: „Визначили йому гріб (смерть) з злодіями, та його погребаного в багатого.“ — Ісаїя 53:9.

На другий день старшина жидівська прийшла до Пилата і сказала, що сей чоловік, Ісус, обіцяв, що він третього дня воскресне. Вони боялися, щоб часами ученики не прийшли вночі і не взяли тіло свого Учителя, і опися сказали, що слова їх Учителя сповнилися. Вони не боялися, щоб ученики могли учинити чоловіка живим, а боялися порожнього гробу. Тому просили Пилата занесяти гріб печаткою і поставити коло гробу сторожу, щоб щось подібного не сталося. Пилат пристав на се, і вони взяли сотню римських жовнірів і положили печать на великім камені, що закривав гріб.

ІСУС БУВ СПРАВДІ МЕРТВИЙ

Нема сумніву, що старшина жидівська тепер радувалася, що їх ненависний ворог, котрим погорджали, але і котрого боялися, вже не живе. Вже уступився їм з дороги; що неспокій між Ізраїльтянами, котрий давався відчувати за минувших три і пів літа, і котрий загрожував їх позиції і значінню, вже скінчився. Усунути тепер учеників не робило для них ніякої трудності.

Син Божий умер і зівстав погребаний. На факті смерті Ісуса опирається цілий Божий план; бо смерть чоловіка Ісуса була тою ціною викупу на спасення цілого людського роду. Із вєстидом мусимо признатись, що т. зв. християнство своїми догмами і науками перекрутило і у фальшивім світлі представляє відкуплення і Божий план.

Если маємо розуміти св. Письмо, Біблію, тоді нехай воно само про себе говорить. Св. Письмо говорить, що Ісус віддав свою душу (своє життя) на смерть. (Ісаїя 53:12); і що віднодіваючою ціною, потрібною на викуплення людей не були муки Ісуса аж до смерті, — а сама його кров, його життя, (Він сам), котре віддав на смерть. (1. до Тимотея 2:6; до Ефесян 1:7) Св. Письмо всегда говорить о смерті особи Ісуса, а ніколи о смерті його тіла, як частини його самого, або частини віддільної від душі або духа.

Іншими словами св. Письмо докazuje, що коли Ісус умер на хресті, тоді умерло не тільки саме його тіло, але Він цілий умер. Так само св. Письмо говорить о воскресенні особи, істоти, Ісуса, а ніколи о воскресенні його тіла. (до Римлян 6:4; 1. до Корин. 15:4) Если Ісус не умер в дійсности, тоді також не було дійсного воскресення з смерті.

Пійшовши раз за сею зовсім блудною наукою, що тільки тіло Ісуса умерло, прийшли дальше до заключення, що воскресення його наступило в сей спосіб, що його безсмертний дух злучився назад з його смертним тілом. Сей блуд був причиною дальшого другого блуду, що Ісус був в часті Богом а в часті чоловіком.

ІСУС ВОСКРЕС В БОЖЕСТВЕННІЙ ПРИРОДІ

Наука теперішнього т. зв. християнства відмовляє Богови всемогутности, а воскреслому Ісусови слави. Коли знаємо, яке в дійсности було воскресення, тоді не впа-

демо так низько і не прийде нам на думку говорити, що Ісус в небі має матеріальне людське тіло, одинокую матеріальну річ, яка там могла би находитися. Если б Він мав таке тіло, Він не міг би бути подобою Отця і ясним образом особи Отця. — до Жидів 1:3.

Коли застановимося добре над сею справою, бачимо ясно, що воскресити тільки людське тіло Ісуса і учинити його безсмертним, не було би в тім мудрої цілі. Се означало би, що Син Божий, котрий мав би мати всяку власть на небі і на землі, мусів би бути обмежений сим матеріальним тілом. А ті самі святики учать, що смерть освободжує чоловіка з його тіла і дає йому більшу свободу. Отже одно другому противорічить.

Відкинувши на бік всі людські науки, а взявши за проводника св. Письмо, бачимо ясно Божий план, який Він уложив зглядом Христа і зглядом людей через Него. Ісус умер як чоловік, щоб міг положити себе як ціну викупу за людей, але воскрес з смерті як духовна істота, щоб міг стати відкупителем в силі. (1. Петра 3:18) З сего бачимо, що воскресення Ісуса не було під ніяким видом подібне до тих, котрих Він сам воскрешав із смерті.

Бог Єгова воскресив Ісуса зі смерті. Тим Він докazuje, що може воскресити особу зі смерті, хотяй упили би тисячі літ. Тіло се не особа. Бог знає кожду думку і характер кождої особи, що мала в собі дихання життя. При воскресенні Він дасть кождій особі таке тіло, яке Він схоче — деяким дасть духовне тіло, а світові загально дасть тіло з мяса і крови. Воскресення Ісуса показує також, що Він є Сином Бога в силі. (до Римлян 1:4) Тим фактом Бог Єгова запевняє всіх людей, що вони воскреснуть з смерті і мають приобідняти вийти на суд. (Діян. Ап. 17:31) Тим також Бог докazuje, що Він має повну еялу і на кінець зломить всяку власть своїх противників.

ІСУС ДОКАЗУЄ СВОЄ ВОСКРЕСЕННЯ

Третього дня рано, а в перший день тижня, Ісус встав з гробу. В який час се сталося, незнаємо. Доста, що коли вірні жінки прийшли в несілю раненько на гріб, він був отворений, а сторожі, що сторожили гробу, повтікали. На своє здивованє жінки знайшли ангелів, що сторожили гробу, котрі сказали до них: „Нема його тут, Він встав.“ (Лука 24:6) І додали, щоб ішли чим скорше до учеників і пригадали їм слова, які Ісус говорив їм, будучи ще в Галилеї, і що Він піде поперед них до Галилеї. (Марко 16:7) Всі окрім Марії Магдалини побігли скоренько, щоб сповістити учеників о дивній пригоді і оповісти їм слова ангела. А Марія лишилася і плакала. В тім явився їй Господь Ісус. Вона хотіла бути довше при Ним, але Ісус, сказавши кілька слів, опутив її і зник. Також об'явився в дорозі і прочим невістам, як вони бігли, щоб сповістити його учеників. — Матеї 28:9.

Пізнійше того самого дня Він показався двома ученикам, і також прочим. Вони переконалися, що його сло-

во сповнилося. Їх любий Учитель був живий. Вони не могли розуміти його поведіння зглядом них, але за вимогою Томи, (котрого не було між ними), всі повірили, що їх Учитель не є вже більше під властю смерті. Бог Єгова умілів Ісуса з смерті, як було написано: „Ти бо не оставиш душі моєї (мене) в підземній пропасти (в шевел, в аді, в гробі, в „пеклі“) і не даси твояму святому бачити зотління.“ — Псалма 16:10.

П'ять разів являвся Ісус того дня (іменно: Марії Магдалині, жінкам, двом ученикам в дорозі до Еммаус, з котрими йшов кілька миль, Петрови і десятиєм у вечір), але ніхто не знав, що Він є коло них, аж сам об'явився. Коли явився ученикам ввечері, Він став нечаяно посеред них, не входячи, бо двері були зачинені і замкнуті зі страху перед Жидами. З сего бачимо, що наш Господь Ісус не мав матеріального тіла як коначно потрібну частку своєї істоти, але що Він мав духовний організм, і мав також силу прибирати або творити собі тіла людські різних видів, яке хотів. Подібно як то Він діяв давно або другі ангели, коли Бог посилав їх до людей. Се, що гріб був порожній, не означає ще, що Ісус взяв собі назад своє чоловіче тіло. Если би тіло лишилося було в гробі, сталося би непереможною перешкодою для віри учеників. Тому Бог сховавав його так, як Йому було вгодно.

Так звані теперішні християни учать, що порожній гріб є найбільшим доказом воскресіння тіла Ісусового,

і що в Його воскресінні не можна би було повірити, если би гріб не був порожній. Ми відповідаємо так: Порожній гріб був потрібний, щоб досягнути цілі, яку мав Бог, воскрешаючи Ісуса, але не був потрібний, щоб воскресити Ісуса. Тіло чоловіче Ісуса, або Ісус як чоловік сповнив свою цілі, віддаючи на жертву своє совершенне життя яко чоловіка як відповідну ціну за совершенне життя Адама.

Воскресіння Ісуса є в дійсності початком Нового Сотворіння. Він був перво-родним з мертвих. (до Колос. 1:18) Се Нове Сотворіння, котрого Бог Єгова воскресив з смерті, почалося в ріці Йордані. Він тепер є Господом, Паном життя; а передовсім Він є Головою Нового Сотворіння, котре воскресне також до божественної природи. Кождий послідователь Ісуса, коли скінчить своє земське життя і уміре подібно як його Учитель, воскресне до того самого степеня слави.

Час життя для Церкви почався в день п'ятидесятниці. Він ще і тепер є. Коли життя Христа перестане приводити на світ сі Нові Сотворіння, котрі будуть мати участь в Його воскресінні, тоді Воно стане приносити свої благословення між людьми. Найперше живі люди навчатися доріг праведности, а опісля будуть покликані мертві з гробів в своїм порядку, аж увесь відкуплений рід людський побачить і відчує силу Божу у воскресінні Христа.

ПОЯСНЕННЯ СВ. ПИСЬМА.

Чи десять заповідей Божих є вічним законом, чи вони аїстали прибиті до хреста?

Десять заповідей Божих були дані Жидам і вони об'язують їх ще й досі. Завіт - угоду, яку Бог заключив з ними, Він не відкликав і не уневажнив її. Їх завіт (угода) закону вікні зніється з новим завітом (з новою угодою). Обіцяних благословеньств, про котрі Бог говорив через пророків, вони не отримають через свій завіт закону. Бог сказав, що нарід Ізраїльський отримає великі благословеньства, — „та не з давньої умови твоєї зі мною (та не з давнього завіту заключеного зі мною).“ — Езекиїл 16:61.

Старий завіт буде об'язувати (покривати) Ізраїля, аж новий посередник припровадить їх до нової угоди, до нового завіту.

Сим новим посередником є Ісус Христос, Голова, і Церква, Його тіло. В міру сего, як Жиди старалися заховувати закон десятиох заповідей, о стільки отримували і отримують благословеньства з рук божих.

Правдиві Християни, дійсні послідователи Христа, не є під законом десятиох заповідей, котрі Бог дав виключно для самих тільки Жидів на Синай-горі; але вони все, як взагалі і всі Божі сотворіння, були під духом десяти заповідей в міру сего, як вони їх знали. Дух сего закону був виражений Господом Ісусом, коли Він сказав, що сей закон міститься боротко в двох заповідях: „Маси люби

ти Господа Бога твого всім серцем твоїм, всім умом твоїм, всією душею і всіми силами“. Сей закон об'язує кожного правдивого Християнина. Ангелів об'язує сей закон. Всі сотворіння Божі, котрі живуть в єдності з Ним, мусять знати і любити Бога цілим своїм серцем, умом, душею і всією силою. Друга заповідь, як сказав Ісус, є, що маємо любити своїх ближніх, як себе самих. Всіх правдивих християн об'язує ся заповідь. Ісус і Апостоли були під сею заповідю і кождий ангел є під нею. Волею Божою для всіх його сотворінь є дух сего закону, даного Ізраїлеви, котрий все буде об'язувати.

Але для церкви була дана третя заповідь, як сказав Ісус: „Заповідь нову даю в а м, щоб ви любили оден одного, як я любив вас“. Ся заповідь відноситься тільки до самої Церкви. Ся заповідь не об'язує всіх людей на світі взагалі. Ісус дав сю заповідь тільки для своєї Церкви в часі віку євангельського. Ми не маємо в той спосіб любити ангелів або світ, а тільки оден одного. Як дуже маємо любити братів? Маємо їх любити так, що і життя своє за них маємо положити, як і Ісус положив своє життя за нас. Ми мусимо вирабляти в собі сю любов, если хочемо отримати від Бога найвищі і найбільші благословення. Хто не буде мати такого степеня любови, сей буде належати до „великої громади“; але хто хоче належати до тіла Христового, цей, мусить любити оден одного, як Ісус полюбив їх. Апостол Йоан, говорячи о тім, як Ісус умер за нас, каже: „і ми повинні за братів душі (життя) кла-

сти". (1. Йоана 3:16). Всі, що будуть тими, більш, „чим побідителями", будуть заховувати сю третю заповідь. Таким чином ми можемо тільки виконати наш завіт, нашу угоду через віддання себе на жертву".

Що-ж отже Христос прибив до хреста? Се був завіт закону. Се був завіт або угода, котру Бог заключив з Ізраїльтянами, під котрою Жиди мали надію статись членами вибраної Церкви. Если б вони заховали були совершенний Божий закон, сим показали би, що вони є совершенними істотами. Таким чином вони могли бути перенесені до „завіту через жертву", не потребуючи бути відкупленими. Розуміється вони не могли заховати діл закону завіту — діл завіту, котрий вимагав, щоб всі діла були совершенні; а таке ділати може тільки совершенний чоловік. Бог знав се, але Ізраїльтяни не знали о тім. Божий завіт, або угода, котру Бог заключив з ними, давала їм право жити вічно, если би вони могли виконати вповні всі услів'я сеї угоди. В такім разі вони не були би потребували бути відкуплювані.

Коли Ісус прийшов на землю і сповнив всі вимоги закону завіта, Він став наслідником всіх обітниць, які давала ся угода, або завіт закону. Таким чином сповнилися або закінчилися всі надії і сподівання які хто ще міг мати, що може досягнути їх під услів'ями сего закону завіта. Від тепер всі благословення, які обіцявав сей завіт закону, могли прийти лишень через Христа, — і в инший спосіб не можуть прийти. Се був отже сей завіт, або угода, що зістала прибита до хреста. Деякі Жиди, як апостоли і прочі, зрозуміли вкінці, що одинокою для них дорогою, щоб досягнути сі благословення, які обіцявав завіт, учинений на Синай-горі, є прийти до Христа і умерти з Ним — з Ним терпіти.

Ми, що були Поганами-Язичниками, стаємося членами духового Ізраїля і користуємося з благословенств, яких сподівався досягнути звичайний Ізраїль; але сі бла-

гословенства ми досягаємо через Христа під услів'ями Його угоди, угоди жертви: „Зберіть Мені праведних моїх, що при жертві учинили завіт (угоду) зі Мною". Пс.50:5.

— 6 —

„А сини царства будуть повикидані у темряву надвірню; там буде плач і скреготання зубів". „Рече тоді цар до слуг: зв'язавши йому ноги і руки, візьміть його і викиньте в темряву надвірню; там буде плач і скреготання зубів". — Матей 8:12; 22:13.

Теперішні т. зв. „християне" кажуть, що сі місця означають пекло. Ми кажемо, що ні. Тут говориться о темряві надвірній, на дворі; а по їх науці в самім пеклі є огонь, отже там повинно бути ясно, аж за очі хватати. Тому темнота надвірна означає щось инше. Що-ж таке? А ось: В сих приповідях Ісус Христос не говорив зовсім о світі, але о своїй Церкві, о тих, що є вірні, сі будуть в світлі, сі порозуміють плян Божий. Але св. Письмо говорить, що з „нечестивих" ніхто не порозуміє; тільки „мудрі" зрозуміють „Довірність (секрет) Господня для тих, що Його почитають, а заповіт його на те, щоб звістити їм". Такі будуть іти в світлі і таких св. Письмо називає „синами світла". В сих приповідях Ісус Христос говорить, що з кінцем віка будуть деякі, що не будуть вірні, як обіцяли, і тому будуть викинені із світла в надвірню темряву. Де-ж буде ся темрява? Де? — всюди. Ся темрява панує між поганами, а також і між т. зв. християнами.

Хто не буде вірний Христу і його слову, сей буде викинений в надвірню темряву і буде мав зв'язані руки і ноги, се значить понаде в такий стан, в яким знаходиться світ і не буде вмів запанувати над собою і над своїми пристрастями і вкінці зазнає сего горя, що має найти на лукаву генерацію. Тому за всяку ціну стіймо в світлі.

— 0 —

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з Маттія на 22. Квітня-Апріля 1925

„Я же вам говорю, що за всяке пусте (непотрібне) слово, яке говорити будуть люде, дадуть одвіт в день суду." — Мат. 12:36

Если щодня будемо розбирати наші дороги, як се повинен чинити правдивий Християнин, і знайдемо, що ми в деім своїми словами нанесли нечесть Богу, тоді ми повинні пригадати собі, що в імені нашого Заступника можемо приблизитись до престолу ласки і визнати перед нашим Отцем небесним свій блуд і окаяти наш щирий жаль за се, що ми не віддали належної чести його імені і його справі, що ми не ходили в святости і слова наші не були такі, як повинні бути. При тім маємо у покорі серця просити його, щоб не почисляв нам сего за гріх, але щоб за його ласкавим провидінням сей наш гріх міг бути очищений через Христа, в котрого покірно віримо, що в його дорожочинній крові лежить всяка наша надія і ратунок. В такий спосіб ми повинні здавати рахунок з кожного пустого, непотрібного нашого слова. Коли окаяємо жаль, тоді за допомогою заслуг Христа, котрі вірою присвоюємо собі, наш гріх зістає дарований.

* * *

„Щитом і тарцюю буде тобі правда його." — Псалма 91:4.

Божого духа бачимо в слові Божім. Хто отримав духа сподожнення і намащення, сей принайменше може до певної міри розуміти слово Боже або св. Письмо. Звідтам отримує такий розраду і радість. Ісус Христос виловив нам великі правди. Він сказав: „Слова, що я говорю вам, се дух і життя." (Йоан 6:63) „Осяяти їх правдою Твоею; слово Твоє є правда." (Йоан 17:17) Хто має духа Господнього, і хто ходить в світлі його слова, сей має спільність з Ним; „а спільність наша з Отцем і Сином його Ісусом Христом." — 1. Йоана 1:3.

Повне зрозуміння і оцінення сего має правдивому Християнину розраду в часі горя.

Коли сатана стане страшити тих, що не йдуть за ним, коли темна ніч вже туй туй має налячи на них і богато з них стане падати, коли лихий час прийде на всіх, тоді Господь відозветься ласкаво до своїх посвячених, що мають спільність з Ним і спляже: „Тебе не постигне ніяке нещасте. (Псал. 91:10) Чому? Бо такі перебувають в тіні Всемогучого. Такі мають його слово правди і радуються в Ним і радо служать йому. Ім радісно гомонять слова Божі: „щитом і тарцюю буде тобі правда його." — Псалма 91:4.

Сі слова, походячі від самого Бога, приносять його послужним дітям розраду, радість і певність. Чим більше розуміємо доброту Бога до нас, з тим більшою охотою станемо нести плату тим, що є засудовані і плачуть, і тим більше будемо прославляти Царя царів, а тим самим будемо свідками Господа.

Текст з Мани на 29. Квітня-Апріля 1925.

„Попличе мене, і озвуся, буду коло него в тісноті; висвободжу його і прославлю.“ — Псалма 91:15.

Се для нас велике щастя, що можемо все свої болі і противності предложити Господу. Він знає, як усунути гореч з на-

шого життя. Він через досвід показує нам, що всі річі земні се марнота, котрі не в силі задоволити бажань нашого серця, ані успокоїти збобілого духа. Тоді пізнаємо, що хотіли ми утямляти були б наші досвідчення, вони в коротці проминуть. І если ми не будемо їм супротивлялись, тоді виробиться в нас спокій і праведність; виробимо в собі сильний і чесний характер. Тоді научимося панувати над собою самими, будемо мудро заставлятися над всім і будемо терпеливо зносити всі нещастя і зі сильною вірою і довіром будемо сповігати на лютого Бога.

„Господь буде судити круг земний в справедливости і народи у вірности своїй.“ — Псалма 96:13.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

¹⁰⁰Невозавітна жертва за гріх має на цілі увільнити всіх людей, весь людський рід з під пановання гріха і смерті. Се є привернути їх до совершенного естествованія, котре є найважнішою частию совершенної щасливости і примирення із своїм Сотворителем.

¹⁰¹Се є се благословення, котре має прийти для всіх родів землі через Насіння Авраама. Се є ся радісна вість (євангелія), котра була проголошена Авраамови, як читаємо: „Писання знаючи наперед, що Бог вірою оправдує поган (деяких поган тепер, а других в часі пановання Месії) благовісттю Авраамови, що в тобі (в твоєму насінні) благословляться (будуть оправдані) всі народи. . . Насінню твоєму, що є Христос (в першій мірі Голова а даліше тіло), а коли ви Христові (члени), то ви насіння Авраамове і по обітуванню наслідники“, — се є одна з тих клас-громад, насіння Авраамове, котре буде благословити всі роди землі. (1 Мой. 28:14; Галат 3:8,16,29) Але се „насіння мусить бути наперед повне, заким прийдуть благословення, як се показано в прообразі, котрий недавно розбиралисьмо. Се є жертва за гріх мусить скінчитись, заким будуть могли, виходячі з нього, благословення спливати на людей.

„А ВО СМЕРТІ СУД“

¹⁰²Отеї слова св. Письма лучаться апрост з нашим предметом, однак азась, що ніяких других слів св. Письма не прикладають так хибно і так часто і жадних других слів так хибно не розуміють як отсі: „І як призначено людем (Аронови і його наслідникам, котрі були тільки прообразами Первосвященника нового сотворіння) раз умерти (прообразово, як показано в убитю знірня), а потім (як наслідок сих жертв) суд (Божий, приймаючи або відкидаючи жертви), так і Христос *оде* раз принесений (ніколи вже не повториться), щоб понести гріхи многих („кожного чоловіка“), у друге без гріха (без гріховної плями і не аби в друге принести жертву за гріх) явиться *жудим* Його на спасення,“ аби дати вічне життя всім тим, котрі схотять сего, на Божих услівях віри і послуху. — Івд. 9:27, 28.

¹⁰³За кожний раз, коли Первосвященник входив до Святой Святих в День Примирення, він наражав своє життя на утрату, бо колиб його жертва була несовершенна, він умер би, переходячи з провою жертви поза другу за-

вісу. Не був би допущений до Святой Святих ані його несовершенна жертва не булаб принята як жертва примирення за гріх людей. Отже який небудь брак означало його смерть і осудження всіх тих, за котрих гріхи він наміряв учинити посягання. Се був той *суд*, задуваний в сім стиху, який видавався рік річно на прообразових первосвященників. Від видання корисного суду, залежало життя первосвященника і кождорічна прообразова жертва примирення за гріхи людей.

¹⁰⁴Наш великий Первосвященник, Христос Ісус, перейшов понід невозавітну або дійсну завісу, коли умер на Голгофті; і наслідок Його жертва була в який небудь спосіб несовершенна. Він ніколи не був би піднятий, не воскрес би з мертвих, „суд“ справедливости був би вицаний на нього. Але Його воскресення, на третій день, доказало, що Його діло було виконане совершенно і витримало пробу Божого суду. — Гляди Діян. Ап. 17:31.

¹⁰⁵Дальший наглядний доказ, що наш Спаситель перейшов корисно через сей суд, оден раз за всіх і що Його жертва була принята, найлучше потвердило ділане благословення в Пятидесятницю; а се було тільки початком іще більшого благословення в будучности, яке спливе на кожне тіло (Йовль 2:28), буде зануркою або заневненням, що остаточно Він (і ми в ньому) виступить і буде благословити людей, се є світ, за котрого гріхи вповні задоситьчинив.

¹⁰⁶Всяке инше поясненне сего стиху, котрого деякі прикладають до звичайної смерті людей загалом, рішуче перечать сему і відкидають попередні і слідуючі слова, котрі з собою стоять в тісній звязи.

¹⁰⁷Многі в ріжний спосіб вигладили приходу лучших часів, се є усунення в якийсь спосіб проклену гріха і смерті і ала загалом, але вони не розуміли, чому се так довго зводікалось. Вони не зрозуміли, що *жертва* Дня Примирення є конечно потрібна і що вона мусить скінчитись, заким може прийти слава і благословення; вони не видать, що церков, вибрані, має стадо, бере участь в жертві Христовій і в Його терпіннях, як також, що вони будуть мати участь в славі, котра потім прийде. Все твориво (сотворіння) якумі стогне і мучиться аж досі . . . дождає (хотіли невідомо) відкрити снів Божих (церкви).“ — Рим. 8:19,22.

²⁰⁴Що більше, коли преобразований Первосвященик представляв тіло як також Голову дійсного Первосвященика, Христа, з сего слідує, що кождий член церкви мусить перейти через сей суд. Се є хотий многі були покликани, то жаден не буде *вибраний* і остаточно прийнятий як член тіла Христового, не буде галузкою на правдивій виноградні, з виїмкою, що станесь побідителем, се є буде вірним аж до смерті. (Одкр. 3:21) Однак се не означає, що такі мусять досягнути совершенності своїх тіл, тільки совершенність серця, волі і наміру, се є вони мусять бути „чисті серцем.“ Скарб мусить складатись з чистого золота, випробуваного в огні, хотий Його теперішня скриня є тільки з несовершенного глиняного начиння. — Мат. 5:8.

²⁰⁵Світ бачив, як Первосвященик, Голова і тіло, терпіли в часі сего віка, як жертви за гріх. Ісус явився Жидам в тілі, як жертва за гріх і як Павло міг сказати, так само і кождий з Його послідователів може сказати: „Христос явивсь у смертному тілу нашому.“ (2 Кор. 4:11) Як цілий Христос явився в сей спосіб і терпів в тілі, так також разом будуть прославлені перед світом, „бо явиться слава (благословення і спасення) Господне і побачить *всьяке тіло*.“ (Ісаї 40:5) Коли Христос *живиться*, тоді ми також явимося з Ним у славі. — До Кол. 3:4.

²⁰⁶Тільки сего великого Первосвященика світа спізнають тільки сі, котрі „вижидають Його.“ Бєліб Він мав явитись як чоловік, на небі або дебудь, тоді *всі* бачили б Його, чи вижидають Його, чи ні. Але ми вже бачили, що св. Письмо учить, що Ісус, Голова, стався совершенним духовим єством, і що Його мале стадо буде „подібне Йому“, се є духовими єствами Божої прирости, котрих чоловік ніколи не бачив, ні бачити не може. (1 Тим. 6:16) Ми бачили, що спосіб, в який світ побачить прославлену церкву буде пізнання за помічю розуму свого, подібне як се можна сказати, що і слінний бачить. В тім самім значінню ми бачимо тепер нагороду, „вінець життя“, „ми не дивимось на відоме, а на невідоме (тілесними очима), бо що є відоме, є дочасне, що ж є невідоме є вічне.“ (2 Кор. 4:18) Се є той спосіб, в який ціла церква сего віку „дивилась на Ісуса“; в такий спосіб „ми бачимо Ісуса.“ (Жид. 2:9; 12:2) В сей спосіб, се є очима свого розуму ученики св. Письма, розпізнають другий прихід Господа в його властивім часі, пізнають за помічю світла Божественного Слова. А пізнійшине також світ, кожде око, побачить Його в подібний спосіб, але вже при помочи світла „палаючого огню“ Його суду. — 2 до Солунян 1:8.

²⁰⁷Се є одинкий спосіб, в який чоловік може бачити або пізнати річи на духовім степені. Ісус висказав ту саму мисль своїм ученикам, що сі, котрі розпізнали Його духа або ум і в сей спосіб Його пізнали, будуть в подібний спосіб пізнані через Отця. „Коли б знали мене, і Отця мого знали б; і від нині знасте Його і *виділи* Його.“ (Йоана 8:19; 14:7) Тільки в такім значінню світ буде колись бачити Бога, бо „Бога *ніхто* не бачив ніколи, котрого ніхто з людей не бачив, ні бачити може;“ єди-

нородний Син, ... той вияснив (обявив, показав Його)“. (1 Тим. 6:16; Йоана 1:18) Ісус показав або учинив, що Його ученики побачили Отця, виявивши Його характер, се є показав словами і ділами, що Бог є любов.

²⁰⁸В сей самий спосіб показав Лютер і прочі, що напський систем є Антихристом і багато через се побачило, що дійсно напський систем є Антихристом, або як се предсказав був Павло, що сей безбожний систем, чоловік гріху, був тоді *об'явлений*, хотий многі іще і тепер сего не бачать, що він таким є.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

118) Чи умерші народи так само скористають з великого сего благословення як і живці? Жид. 2:9; 1 Тим. 2:5,6; Рим. 14:9; Осиі 13:14; Езеі. 16:44-68; § § 195, 196.

119) Яка „радісна вість“ — Євангелія — „була проповідана Авраамові“? Галат 3:8,16,29; § 197.

120) Який є час початку благословення для світа? і чому воно не могло прийти скорше? 3 Мой. 9:15, 23, 24; Рим. 8:19,21; § 197.

„А ПО СМЕРТІ СУД“

121) О якім „суді“ згадуєсь тут? Жид. 9:27,28; § 198.

122) Як сі слова християне звичайно розуміють? і чи їх погляд потверджує св. Письмо? 2 Петра 2:9; Одкр. 11:15,18; 20:11-13; Пс. 96:10-13.

123) На що наражався Первосвященик в старім завіті за кождий раз, коли входив до Святаго Святых в День Примирення? 3 Мой. 16:13,14; § 199.

124) Чи вічне існування нашого Господа в часі Його життя на землі було встановлене на небезпеку? Гаяди Діян. Ап. 17:31; Жид. 5:7,8; § 200.

125) Який маємо наглядний доказ, що життя і жертва нашого Господа були совершенні і прийняті Отцем? Йоана 20:1-17; Діян. Ап. 2:1-4; § § 200, 201.

126) Як Бог покаже, що Він прийняв жертву тіла Христа? Йоель 2:28; § 201.

127) Чого вижидас „стогнуче твориво“? Рим. 9:19-22; § 203.

128) Чи святі патріархи і старозавітні праведники також *є*-жидають сеї появи? Жид. 11:39,40.

129) Чи кождий член тіла Христа мусить перейти через той сам суд, що і їх Голова? і як вони можуть бути прийняті асли, коли не провадять такого совершенного життя, як Він? Одкр. 3:21; Кол. 2:9,10; Ісаї 61:10; § 204.

130) Чи Христос був обявлений Жидам при його першій прихіді як жертва за їх гріхи? і чи церква була так само обявлена світові? а асли так, чи Жиди, або чи світ визнає цю жертву за гріхи? 2 Кор. 4:11; Ісаї 53:1-3; Йоана 15:18; 1:5; Жид. 13:13; § 205.

131) Яка є різниця в обявленні Ісуса і Його церкви для світа в часі Євангельського віку а в часі Тисячліття? Кол. 3:4; 1 Кор. 15:42-45; Мал. 4:2,3; § 205.

132) Чи прославлений Христос *окажеться* тим, „що Його вижидать“ так, що будуть видіти Його природними очима? Если ні, то як їм покажеться і як прочі розпізнають Його присутність? 1 Тим. 6:16; 2 Кор. 4:18; Жид. 2:9; 12:2; 2 Сол. 1:8; Ісаї 40:5; Луки 17:26-30. § § 206, 207.

133) Чи слова, що Христос *покажеться* тільки тим, що „Його вижидать“, кажуть догадуватися, що будуть такі, котрі не будуть „Його вижидати“ і котрі не розпізнають і не будуть визнавати Його як великого Мессію тепер присутного, що прийшов благословити світ? Одкр. 1:7; Пс. 22:27,28; Пс. 67:2-7; Ісаї 53:10,15; 2 Сол. 1:7,8; § § 207-210.

(Далі буде).